

Nakładanie kar pieniężnych – konieczność uwzględnienia przy nakładaniu i wymierzaniu kary pieniężnej stopnia naruszenia interesu publicznego, o którym mowa w art. 1 uokik.

Wyrok Sądu Apelacyjnego
z 17 maja 2012 r.,
VI ACa 31/12

1. **Art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera ogólną dyrektywę stosowania przepisów tej ustawy z uwzględnieniem interesu publicznego.**
2. **Kary pieniężne z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mają charakter fakultatywny i uznaniowy, dlatego sąd może ingerować w ich wysokość dopiero wtedy, gdy ich wysokość w rażący sposób odbiega od kwoty właściwej do ukarania za stwierdzone naruszenie.**

Omawianym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację przedsiębiorcy od wyroku SOKiK oddalającego odwołanie od decyzji Prezesa UOKiK uznającej za praktykę ograniczającą konkurencję w rozumieniu art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik z 2000 r. nadużywanie pozycji dominującej na lokalnym rynku wykonywania regularnych przewozów osób na określonej linii komunikacyjnej poprzez narzucanie rażąco niskich cen biletów jednorazowych za przejazd, zaś za praktykę ograniczającą konkurencję w rozumieniu art. 8 ust. 1 i 2 pkt 5 uokik z 2000 r. uznał wprowadzenie i wykonywanie na tej linii dodatkowych kursów autobusów pokrywających się z rozkładem jazdy konkurenta, po cenach biletów jednorazowych poniżej cen stosowanych na pozostałych kursach na tej linii. Za stwierdzone naruszenia Prezes UOKiK nałożył karę pieniężną w wysokości ok. 22.000 zł.

W uzasadnieniu wyroku uwagę zwraca stanowisko Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym z uwagi na fakultatywny i uznaniowy charakter kar pieniężnych przewidzianych w ustawie, sąd może ingerować w ich wysokość „dopiero kiedy w rażący sposób odbiegałyby od kwoty właściwej”.

Na odrębne odnotowanie zasługuje nawiązanie do interesu publicznego z art. 1 uokik z 2000 r. Sąd Apelacyjny wywiódł z tej przesłanki konieczność uwzględnienia przy nakładaniu i wymierzaniu kary pieniężnej stopnia naruszenia interesu publicznego przez zachowanie ukaranego przedsiębiorcy. Zapatrywanie wyrażone w omawianym wyroku przez Sąd Apelacyjny zmierza w kierunku nadania „interesowi publicznemu” funkcji korekcyjnej. Z uzasadnienia wynika wprost, że funkcja ta ma zastosowanie przy rozpoznawaniu zarzutów dotyczących kar pieniężnych. Nie ma jednak żadnych przeszkód, by sądy wykorzystywały ją także przy ocenie samej kwalifikacji zachowania przedsiębiorcy jako praktyki ograniczającej konkurencję. Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza w tych sprawach, w których dokonywana różnymi metodami wykładnia przepisów prawa ochrony konkurencji prowadzi do wniosku, że oceniane zachowanie przedsiębiorcy odpowiada znamionom nazwanej praktyki ograniczającej konkurencję, jednakże okoliczności sprawy przemawiają przeciwko uznaniu takiego zachowania za antykonkurencyjne (np. wprowadzenie sztywnych cen odsprzedaży w czasie promocji

polegającej na obniżeniu dotychczas stosowanych cen). Wówczas odwołanie się do art. 1 uokik mogłoby uzasadniać konkluzję, zgodnie z którą zachowanie przedsiębiorcy, *prima facie* antykonkurencyjne, nie narusza interesu publicznego.

Dawid Miąsik

Adiunkt w Zakładzie Prawa Konkurencji INP PAN.

członek Zespołu Biura Studiów i Analiz SN w Warszawie.